

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558466592/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

denne, og han saac nu tydelig, at et Lys bevægede sig dybt nede paa hans venstre Haand, som i en umaalelig Afgrund.

«Seer I, strenge Riddere! – hviskede han til sin Herre – der kommer man med Lys, dybt, dybt nede.»

Grev Albert saae det ogsaa og viste det til Bispen.

«Tic stille og laad os gaae! – svarede Bisp Peder – den Vej kom vi ikke fra, og med hiint Lys har vi Intet at skaffe.» – «Viiig fra os, Satan!» raabte han ned i det dybe Hul, og strax udsluktes Lyset; men et Jærnskrig lod fjernt gennem Aabningen, og en dyb, lallende Stemme, som Carl troede at gjenkjende, raabte, frygtelig forstærket, som gennem et Talerør: «vogt dig, Peder Suneson! vogt dig, Albert af Orlamünde!»

I det samme mærkede de, at den snevre Trappe var opfyldt med Røg; de forstærkede deres Skridt, og en tættere, fast qvælende Røg modtog dem. Da de endelig vare ved Enden af Taarntrappen, var Løsdøren til Grev Alberts Sovekammer lukket i Laas. Med et mægtigt Spark sprængte Greven Døren, og en heftig Lue slog dem imøde fra det med Røg og Flamme opfyldte Sovekammer. At gaae tilbage var den visse Død; de maatte frem gennem Luerne for at komme til Gangdøren, og det lykkedes. Men Døren havde Bispen saa fast stængt for, at de vare nær ved at qvæles, inden de fik den aabnet, og nu havde de tre lange Gange og den sidste høje Trappe tilbage. Gangene vare opfyldte af Røg, Luerne forfulgte dem bagfra; brændende Paneler og Bjælker faldt ned rundt omkring dem, og da de endelig naaede den sidste berygtede Trappe, stod den i lys Lue.

«Følg mig! – raabte Bispen – i Guds og alle Helliges Navn! vi maae derigennem.» Han holdt Crucifixet foran sig, og ilede bedende fremad. Med svedne Haar og Klæder stode de endelig paa den store Møllesteen ved Enden af Trappen, og med et umaadeligt Brag styrtede Trappen gnistrende sammen. De traadte ud i Gaarden og aandede igjen, og nu saae de hele Sulefloden i en eneste Flamme, og med et uhyre Brag styrtede Taarnet. Ved det stærke Lys, som Ilden pludselig udbredte, bemærkede Carl, at der fløi en Mængde brændende Papirer ud af det sammenstyrtede Taarn, og han syntes at see en menneskelig Skikkelse opsamle dem og forsvinde i Røgen.

«Takket være den Almægtige! dengang var han beskyjermende med os», sagde Bisp Peder, og fulgte nu roligere Grev Albert og Carl,

som lode op i Slottets Hovedfløj for at vække og frelse de Sovende. Snart vare alle Gaardens Beboere forsamlede, og den almindelige Skræk forsvandt efterhaanden, da de saae, at Ilden ikke greb videre om sig, men nøiedes med at fortære og ødelægge den hele østlige ubeboede Sidefløj.

Fru Helene var i det første Øieblik yderst bestyrtet. Den pludselige Ild havde i saa faae Øieblikke lagt Taarnet og Sidebygningen i Aske, at det var hende ubegribeeligt, at hendes Gæster kunde være redede. Hendes Glæde ved at see dem uskadede var tillige saa heftig og inderlig, at hun, uden Hensyn paa Kjøm og Sømmelighed, i sin lette uordentlige Natdragt, med de flagreende brune Lokker om den ubedækkede Hals, omfavnede dem hjertelig og bad dem tilgive hende, at hun saa letsindig havde sat deres Liv i Vove. »Den lille Sorte troede jeg dog ikke var saa ond, – sagde hun – eller har I maaskee drillet ham? jeg horte et fælt Skrig, han skulde dog vel aldrig selv være omkommen i Luerte, den Stakkel!»

Saaledes talte hun, som Grev Albert troede, endnu fortuniet af Skrækken; men uden nærmere at forklare sig, skyndte hun sig med Hænderne for Barmen og med blussende Kinder til sit Sovkammer, saasnart hun besindede sig og bemærkede Forstyrrelsen i sin Paakiædning.

Da hun atter traadte frem, var hun i Reiseklæder. Ethvert Spor af Angest og Uro var forsvundet af hendes skønne muntre Ansigt; hun følte sig nu ret glad ved ufortøvet at kunne forlade et Sted, hvor hun dog nu aldrig meer kunde sove rolig nogen Nat, forsikkrede hun.

Ingen gjorde derfor nu den mindste Indvending mod hendes Reise. Det var imidlertid bleven Dag, Ingeborg og Cæcilia vare ogsaa reiseferdige. Hestene stode sadlede for Døren, og hele det talrige Selskab satte sig til Hest, undtagen lille Rigmor og hendes Fostermoder, som ledsagedes i Karmen af Bispens gamle Martin og Carl af Rise.

Den Opmærksomhed og Høflighed, Carl saae sin Herte og de ædle Riddere bevise deres ridende Damer, ansaae han det nu for sin Pligt at bevise den lille lunefulde Rigmor. ethvert af hendes barnlige Ønsker var ham en Befaling; han sprang ofte af Vognen, naar den var i stærkest Fart, og indhentede den igjen, uden at forårsage mindste Ophold, blot for at bringe sin lille Dame en affalden Fuglefjær eller en Busk smukt grønt Mos, som hun havde pegt paa eller ønsket sig. Derfor belønnedes han rigelig ved det smukke Barns Glæde og